

Bengt Ohlssons vankelmod

**“A wise man makes
his own decisions,
an ignorant man
follows public opinion”**

Chinese Proverb

För ett par dagar sedan skrev författaren, augustprisvinnaren och DN-skribenten Bengt Ohlsson en lång drapa i Dagens Nyheter.

<https://etidning.dn.se/2359/del-b/396533/2021-03-30/19581629/alla-mina-vanner-varnade-mig-for-att-skriva-i-bulletin-och-det-ar-en-del-av-problemet?mainissue=396545>

Han hade fått en förfrågan om att skriva i nättidningen *Bulletin*. Eftersom Bengt Ohlsson är medarbetare i ett av PK-ismens flaggskepp, Dagens Nyheter, blev den avgörande frågan för honom om han tog en risk genom att tacka ja till erbjudandet. Anledningen till att han alls tillfrågades var, att han emellanåt markerat att PK-skjortan sitter lite för trångt. Det visade han också nu genom att skriva:

Jag är ju höger. Inte Djingis khan-höger, men jag stör mig mer på denna tidnings ledarsida än Svenska Dagbladets dito. Den sistnämnda erbjuder tuggmotstånd. Den förstnämnda, däremot, är fifty shades of sådant man redan håller med om: att det är viktigt med miljön och jämställdheten, och att det är dåligt med rasism och homofobi.

Observera att han här markerar sin solidaritet med DN:s ledarsida. Han tycker precis som de och ger några enkla exempel. Och han gillar inte SvD:s ledarsida därför att han har de åsikterna, utan därför att han *inte* har dem (tuggmotstånd). För allt smör i Småland vill han inte bli utslängd från åsiktskorridoren. Det intressanta är att han börjar med att skriva ”jag är ju höger”, varefter han talar om att det är han inte alls. Jag tolkar det så att högermarkeringen gäller, men att skriva det i DN, i synnerhet i en jämförelse mellan de båda drakarnas ledarsidor, det vore att ta en risk på riktigt. Och Bengt Ohlsson är inte beredd att ta någon som helst risk.

Den första fråga han ställer till den blivande chefredaktören Paulina Neuding är vad hon vill att han ska skriva om. Hon svarar att han får skriva om vad han vill och att han dessutom kommer att få bra betalt.

Men detta handlar inte om vad Bengt Ohlsson kan och vill skriva om. Det som Paulina Neuding frågar är om Bengt Ohlsson är beredd att ta risken att, åtminstone på deltid, ta ett

steg längre bort från PK-media. Det är den egentliga frågan och därmed visas en av PK-ismens grundsatser: Det viktiga är inte vad du skriver utan i vilket sällskap du befinner dig. Kan Bengt Ohlsson verkligen ansluta till ett sällskap där riktiga högerskribenter, som Thomas Gür och Per Gudmundson, befinner sig? Det är de två namn som Paula Neuding nämner, men hon undviker att nämna det tredje och i sammanhanget både mest lysande och mest kontroversiella namnet, Ivar Arpi. Han har inte bara sagt upp sig från Svenska Dagbladet för jobbet på Bulletin utan han har också tillsammans med Anna-Karin Wyndhamn skrivit den bland de politiskt korrekta mycket kontroversiella boken Genusdoktrinen.

Bengt Ohlsson är lockad. Han känner och gillar Paulina Neuding, men här gäller det att navigera med största försiktighet. Han förklarar:

När jag "kom ut" som något så queert i kulturvärlden som just "höger" för nio år sen var Paulina Neuding en av dem som approcherade mig. Hon var chefredaktör för tidskriften Neo ("partipolitiskt obunden borgerlig"), där jag under några år kom att skriva om nyutkomna faktaböcker. Det var roligt. Vårt samarbete fungerade utmärkt.

Sen gick Neo i putten. Några år senare blev Paulina chefredaktör på den nystartade "politiskt oberoende nättidskriften" Kvartal och frågade om jag ville skriva en text om islam. Flera kompisar varnade mig för att tacka ja. Kvartal var skum, tyckte de. Den verkade brun.

Jag ignorerade varningarna och skrev en lång och starkt islamvänlig text. Paulina tyckte att den var toppen. Under de fyra år som Kvartal funnits har brunryktena bedarrat, och tidskriften ses numera som ett spännande och frifräsigt inslag i tidningsfloran.

Jag kan inte låta bli att dra på munnen. Jaha, Bengt Ohlsson skrev en starkt islamvänlig text. Starkt islamvänlig!? Var det möjligen för att minimera risken för brunsmetning? Att Paulina tyckte den var toppen hade knappast med texten att göra. Bengt Ohlsson skriver visserligen bra men framför allt är han ett namn, som kunde legitimera och locka också andra skribenter till *Kvartal*. Om så har skett vet jag inte, men Kvartals chefredaktör Jörgen Huitfeldt skriver nu också som oberoende krönikör i Dagens Nyheter.

Parentetiskt vill jag nämna att när jag skickade in en genomarbetad och seriös artikel till *Kvartal*, så fick jag inte ens något svar. För skribenter som vill vara kvar i åsiktskorridoren är det viktigast av allt att hålla ställningarna mot dissidenterna, inte ge dem ens ett lillfinger, eftersom det skulle kunna leda till att PK-isterna smällde igen dörren, inte till garderoben men till åsiktskorridoren.

Neo var ok, *Kvartal* lite mer vågat men hur skulle Bengt Ohlsson förhålla sig till *Bulletin*? Preliminärt tackade han ja, men han måste förstås kolla med DN:s kulturchef Björn Wiman. Men allra först hör han med sina polare, naturligtvis inte namngivna, och varnas för att bli "cancellerad":

Vännerna vet att berätta att hennes sajt är både skum och brun. Rejält brun. Ingen vet hur den finansieras, men det finns mycket pengar nerplöjda i projektet. Vilket är skumt i sig. Och

syftet med det, enligt en av mina mer konspiratoriskt lagda polare, är att bereda opinionsmässig mark inför ett borgerligt, SD-stött maktövertagande.

När jag säger att Paulina inte sagt ett knyst om någon sådan målsättning svarar polaren medlidsamt att det naturligtvis beror på att hon vill få mig på kroken. Men förr eller senare kommer sajten att bekänna färg.

– Och då kommer du att vara körd. Både som krönikör och som författare. För all framtid.

Observera, här nämns inte ett ord om vad som är tabuerade ämnesområden. Det skulle antagligen inte hjälpa om Bengt Ohlsson i en artikel i Bulletin sågade Sverigedemokraterna vid fotknölnarna. Bulletingänget var rejält bruna och Bulletin definitivt fel plattform. Polaren varnar också Bengt Ohlsson för att alls ta upp frågan med Björn Wiman. Det var komprometterande att ens bli tillfrågad.

Nå, Bengt Ohlsson skriver att han är nära vän med Björn Wiman: "Varför skulle han misstänka mig för att ha blivit sverigedemokrat helt plötsligt?" Och det visar sig att Björn Wiman ger grönt ljus, ja mer än så: "Vad DN beträffar är det nästan bara bra för oss om du börjar skriva där, eftersom det visar att det är högt i tak hos oss."

Högt i tak i DN? Det är ungefär lika sant som att påstå att påven är muslim. Snarare handlar det väl om att försiktigt börja vända kappan i den riktning som vindarna blåser. DN har drivit sin rödgröna agendajournalistik så långt och så hårt att tidningen börjar komma i vanrykte också i mer etablerade kretsar. På nätet fullkomligt forsar kritiken fram.

När han skrivit så här långt, verkar Bengt Ohlsson ändå orolig för att han gett sig ut på alltför tunn is. Bäst att dra det säkraste av kort i den svenska åsiktskorridoren: SD-hatet. Bengt Ohlsson bedyrar att han ingenting hellre önskar än att SD ska lösas upp och försvinna, varefter han visar att han har tumme med språket:

SD kan spetsbrodera sina åsikter bäst de vill, och använda svala begrepp som "integration" och "repatriering", men deras sammanhållande kitt är att de tycker illa om utlännningar, rätt och slätt, av ingen annan anledning än att de är just det. De vill stänga och regla dörren mot den otäckta omvärlden, och att odören från Björn Söders "sillmackor" riktigt ska äta sig in i drängstugetapeten.

Att förakta och håna sverigedemokrater är i dagens klimat ett lika säkert och karriärsbefrämjande drag, som det var att håna och förakta judar på trettioalet. Bengt Ohlsson känner att här måste han verkligen ta i ordentligt, så ingen tveksamhet kan råda om var han står. Men Bengt Ohlsson sitter fast i en annan trettiotalsreferens om judarna. Det är ju Sverigedemokraterna som är på väg åt det hållet och snart kommer de väl att kräva att invandrarna syr fast speciella symboler på kläderna. Ja, han skriver faktiskt det, och om jag var en av hans polare så skulle jag säga: "Hörru Bengan, du är rädd för att sverigedemokraterna är på väg åt det hållet, men det är ju du – och du är redan där!"

Samtidigt måste jag ge Bengt Ohlsson lite cred för att han ser hur offentligheten blir alltmer minerad:

Mitt vacklande består i att jag har svårt att finna mig i alla taggtrådsstängsel som skjutit upp ur marken. Alla no-go-zoner som visat sig finnas i offentligheten. All brännmärkning, alla besöksförbud och klungor på skolgården, och det underförstådda budskapet att om du byter några ord med människor du tycker om – som Paulina, Per och Alice – men som står i fel klunga, då ska du vara djävligt medveten om att du inte är välkommen i någon annan klunga.

Här känner jag lukten av något som blivit alltmer välbekant: hyckleriet hos alla som pytsar ut upprörda huvudsatser om det tilltagande "hatet" och "polariseringen" – för att sen ösa på med bisatser som bågner av just hat och polarisering.

Alla som stått högröda i ansiktet och skrikit ut sin avsky för det alltmer högröstade debattklimatet.

Nå hur gick det för den vankelmodige Bengt Ohlsson? Jo Bulletin gick på grund och Paulina Neuding sa upp sig, så han behövde varken svara ja eller nej på erbjudandet. För säkerhets skull talar han än en gång om att han avskyr Sverigedemokraterna. Varefter han råkar skriva att han också avskyr sådana som gör det han själv nyss gjort, varnar för stöveltramp och trettiotal. Det far lite hit och dit, men en sak är säker: Bengt Ohlsson är beredd att skriva snart sagt vad som helst bara han slipper att brännmärkas och brunsmetas.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2021/04/01/bengt-ohlssons-vankelmod/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.